O SCRISOARE

La redacție ne-a sosit o scrisoare. Una din numeroasele scrisori care urmăresc intens tentativele sportivilor noștri de a-și depăși performanțele. De data asta, scrisoarea a fost scrisă de o tînără suporteră a sportivelor romînce și în primul rînd a Nataliei Mărășescu. Iată scrisoarea și... răspunsul nostru foto.

„V-aș fi foarte recunoscătoare dacă ați publica un portret al Nataliei Mărășescu. Natalia, așa cum susține soțul meu, se apropie cu pași repezi de recordurile atleților noștri antebelici. Această ofensivă a fetelor în sportul nostru nu este o întîmplare. La Tokio, Iolanda Balaș și Mihaela Peneș i-au depășit pe toți atleții noștri. La Mexico, nu mai puțin de patru femei — Lia Manoliu, Viorica Viscopoleanu, Ileana Silai și Mihaela Peneș — au apărat onoarea atletismului nostru. În aceste zile, Virginia Ruzici și Florența Mihai demonstrează aceeași putere de luptă, reușind rezultate foarte frumoase într-un moment în care echipa noastră de „Cupa Davis" încearcă să se regăsească. Vă mulțumesc pentru portretul Nataliei Mărășescu, marea mea speranță la Jocurile Olimpice".

Irina PANDELESCU
București

Sportul Magazin

Evocări olimpice

ROTMAN, TELESPECTATORUL

În 1956, la J.O. de la Melbourne, sportul românesc se prezenta cu o singură carte de vizită de rezonanță : **Iosif Sirbu**, trăgătorul absolut de la Helsinki. Dar acolo, la Melbourne, pe apa lacului Ballarat, un canoist bucureștean, **Leon Rotman**, avea să preia sarcina afirmării noastre olimpice. Cele două medalii de aur ale lui Leon Rotman au contribuit decisiv la această afirmare, ele reprezentînd 40 la sută din efortul sportivilor noștri în lupta pentru aurul olimpic 1956. Iar dacă mai amintim că perechea **Ismail-ciuc — Alexe** a cucerit, la Melbourne, încă o medalie de aur, este evident că, fără contribuția „barcagiilor", steagul nostru olimpic si-ar fi amînat frumoasa fluturare de la Antipozi.

Aceste rînduri de evocare nu vor urmări pas cu pas povestea canoiștilor. Ele vor face un salt și se vor opri în München-ul olimpic 1972, cînd, iarăși, ei, canoiștii aveau să echilibreze, printr-un efort de ultimă oră (și mai ales prin cel al lui Ivan Patzaichin) colecția de medalii a echipei României.

Simplificînd lucrurile, aceste rînduri puține vor să pună în față doi mari maeștri ai canoei noastre : **Leon Rotman** și **Ivan Patzaichin.**

Primul a dăruit vistieriei olimpice românești două medalii de aur (cele de la Melbourne) și o medalie de bronz (cea de la Roma). Al doilea s-a prezentat cu medalia de aur de la Mexico și cu cea (tot) de aur de la München, plus medalia de argint de la München.

Așadar, față în față, **Leon Rotman și Ivan Patzaichin.** Duelul lor ni se pare, în continuare, nedecis. Bronzul de unul singur poate fi considerat mai prețios decît „argintul în doi", deși această disputată nu-și are sensul. **Leon Rotman și Ivan Patzaichin sînt, poate, cei mai mari performeri ai Olimpiadelor noastre, ei depășind, dacă vreți, pînă și cele două medalii de aur ale Iolandei Balaș.**

În această dispută care onorează doi mari sportivi, Ivan Patzaichin are avantajul ultimului cuvînt. Canoistul învingător de la Mexico și München are șansa unui al treilea start, la Montreal, sub privirile unui telespectator direct interesat : Leon Rotman. Și avem convingerea că gloriosul telespectator va respira în ritmul lui Patzaichin, astfel încît rivalul său să obțină o victorie definitivă în disputa cu cel care a fost „deschizătorul de pîrtie" de la Melbourne.

Tudor MATEI

SPORT A B C

CANOTAJUL

Canotajul este un sport istoric. Prima cursă Oxford — Cambridge se dispută în 1829, fiind contemporană cu... pacea de la Adrianopole. Dar, în povestea canotajului, arhiva e și mai veche. Prima cursă de pe Tamisa ia startul în 1716, la un an după moartea lui Ludovic al XIV-lea. Aceste două curse „sub podurile Londrei" au născut ceea ce numim astăzi canotajul academic.

Canotajul, în ciuda forței extraordinare pe care o degajă un schif de 8, lung de 18 m și îngust de 58 cm, rămîne — după cît se pare — un sport de nuanțe mecanice infinitezimale. Nu întîmplător, canotorii susțin că o ambarcațiune are tot atîtea secrete de „rezonanță" cît o vioară.

Povestea canotajului confirmă aceste frumoase exagerări ale vîslașilor. De cînd schiful a căpătat scaunul glisant (ceea ce s-a întîmplat în 1870, concomitent cu războiul franco-german), bătălia pentru mecanica perfectă a fost deosebit de acută. La început a existat stilul Oxford, cu trunchiul drept, voit elegant, semănînd — cum spun esteții canotajului — cu poziția călăreților de la Buckingham. Acesta a fost, stilul conservator, stilul esențialmente britanic. Dar apoi a izbucnit „marea schismă". În anul 1930, Steve Fairbran propune o curbare a trunchiului în prima fază a tracțiunii, pentru „exploatarea bicepșilor". Femeile cu crinolină de pe malul Tamisei strîmbă din nas la vederea spatelui adus al studenților, dar Cambridge-ul, care adoptă stilul, cîștigă majoritatea manșelor cu „bătrînul Oxford", pe distanța de 6 838 m, între Putney și Mortlake.

Finalmente, cele două stiluri cedează teren unui al treilea, care avea să fie denumit „Washington Stroke", un stil în care poziția finală a vîslașului este aceea a călătorilor în avion, cînd își leagă centurile.

Astăzi, după 260 de ani de la prima cursă de canotaj a istoriei, cîștigă tot mai mult teren ideea că marea artă a canotajului, dincolo de unghiuri de tracțiune, rezidă în respirația caldă a celor opt prieteni devotați unui sport în care nici măcar nu ai bucuria de a vedea firul de sosire.

...Într-o zi a anului 1971, undeva, lîngă Montreal, la Saint Catherine, doi români, Tudor și Ceapura, purtîndu-și în brațe „piticul timonier", au intrat într-o barcă franțuzească și au pătruns în istoria canotajului, fără să fi cunoscut în amănunt povestea curselor de sub podurile Londrei.

Ioan CHIRILĂ

ULTIMA FOTOGRAFIE ÎMPREUNĂ...

Astăzi, la Grünau, în cel mai important test preolimpic al canotajului internațional, maeștrii emeriți ai sportului Ștefan Tudor și Petre Ceapura *vor concura pentru a treia oară în acest sezon în bărci diferite ! Marele lor cuplu, pe care ne-am obișnuit să-l numim simplu „Tudor — Ceapura", s-a desfăcut, iar barca lor de aur, purtată în glorie pe cele mai sonore piste de apă ale lumii, stă acum părăsită într-un hangar de pe malul Snagovului sau, poate, al Herăstrăului.*

Tudor și Ceapura n-au renunțat, însă, decît la barcă și la proba în care, ani de-a rîndul, au oscilat între aur, argint și bronz, fie că era vorba de Jocuri Olimpice și Campionate Mondiale, fie că „miza" se numea... doar podium european. Ajunși la 33 și, respectiv, 34 de ani, Ștefan Tudor și Petre Ceapura s-au despărțit și se urmăresc reciproc, de pe mal, strîngînd pumnii unul pentru celălalt. Cel dintîi, Tudor, face parte acum din echipajul de 4 rame f.c. al României, echipaj olimpic în care se pun mari speranțe. Coechipierii săi sînt tineri și vînjoși, talentați și aprigi, dornici să urce cît mai repede treptele consacrării. Antrenorul emerit Dumitru Popa l-a alăturat pe Tudor și a făcut asta nu pentru a respecta proverbul „cine n-are bătrîni...", ci pentru că Tudor se dovedește la 33 de ani viguros ca un stejar și optimist ca un... junior. În plus, Tudor aduce echipajului său, noului echipaj, atuurile experienței vaste și gîndirii tactice.

Petre Ceapura i-a fost alăturat lui Ilie Oanță. O mutare de maestru, făcută de același antrenor. „Nărăvașul" Oanță, copilul minune care se avîntase la Olimpiada münchenează, într-o cursă de 2000 m cu cadența unui „500", are acum lîngă el un cîștigător de „derby-uri" calculat și precis, un tehnician desăvîrșit, capabil să-și potrivească respirația pe lovitura ramei.

Deci, Tudor și Ceapura nu mai sînt împreună decît în această ultimă fotografie care-i înfățișează alături. Totuși, ei rămîn printre valorile care vor reprezenta canotajul românesc la Montreal.

Al. HORIA

TROFEELE INTERNAȚIONALE FAIR-PLAY PE ANUL 1975

În cadrul unei festivități care a avut loc la sediul UNESCO de la Paris și la care au participat **Amadou Mahtar M'Bow**, directorul general al UNESCO, **Pierre Mazeaud**, secretar de stat pentru sport al Franței, și **Jean Borotra**, vicepreședinte al CIEPS și președintele Comitetului internațional pentru fair-play „Pierre de Coubertin", s-au decernat **trofeele fair-play pe anul 1975.** Printre laureați : campionul american de squash (un joc cu racheta mai puțin cunoscut) **Victor Niederhoffer** — care în cursul campionatelor mondiale de la Mexico a cerut arbitrilor să i se permită adversarului său, rănit la un ochi, să primească îngrijiri medicale și apoi să reia partida ; campionul olimpic de decatlon **Bob Mathias** (S.U.A.) și multiplul campion olimpic de atletism **Emil Zatopek** (Cehoslovacia) — pentru carierele lor sportive exemplare. În cuvîntul său, Zatopek a declarat : „În Cehoslovacia, țara mea, sportul este parte integrantă a culturii".

Cu același prilej, directorul general al UNESCO, Amadou Mahtar M'Bow a anunțat că UNESCO va elabora în curînd **o „cartă internațională a sportului".**

CADRAN

În editura „Sport și Turism" din Varșovia a apărut un volum intitulat **„Eroii Olimpiadei"**, cuprinzînd biografiile romanțate ale mai multor sportivi fruntași din țările socialiste. Printre aceștia figurează atleta **Argentina Menis** și luptătorul **Gheorghe Berceanu** (ale căror portrete sînt datorate colegilor noștri **Romeo Vilara** și **Dan Gârleșteanu**). Printre ceilalți campioni prezenți în volum citîm pe : **Valeri Borzov** (U.R.S.S.), **Ludvik Danek** (Cehoslovacia), **Irena Szewinska** (Polonia), **Wolfgang Nordwig** (R.D.G.).

MINIBASCHET ÎN... VERSURI

Biblioteca minibaschetului s-a îmbogățit, recent, cu o nouă lucrare menită să contribuie la răspîndirea cunoștințelor despre tehnica și regulamentul jocului în rîndul profesorilor de educație fizică și tehnicienilor doritori să răspîndească acest sport. Autorul, prof. **Stelian Gheorghiu** — inimos și neobosit organizator al minibaschetului, a realizat o broșură cu totul inedită, în care sînt explicate prin desene și... versuri — sugestive și atractive — scopul jocului, detalii despre teren și instalații, noțiuni elementare ale tehnicii și tacticii, capitole de bază ale regulamentului. Iată o exemplificare.

În atac sau apărare,
Fii corect, joacă frumos,
Nu lovi, nu vorbi tare,
Nu trinti pe alții jos.

Broșura, editată în 2 000 de exemplare (în condiții grafice remarcabile), va fi difuzată gratuit unităților școlare doritoare să propage minibaschetul, primele exemplare urmînd să fie înmînate profesorilor de educație fizică prezenți la Botoșani între 17 și 22 iunie, cu prilejul ediției a X-a a Festivalului național pionieresc de minibaschet. **(D. ST.)**

RĂSPUNDE Ion Poștașu

NICULAE KILIN, BAIA MARE. 1. „Care a fost cea mai categorică victorie a Stelei, la fotbal, asupra lui Dinamo ?". Vă interesează și...invers ? Steaua are în palmares un 4—0 cu Dinamo, realizat în 1956. Dimpotrivă, dinamoviștii își amintesc mai degrabă de acel 6—2 obținut asupra Stelei, în campionatul anului 1951. Dar victoriile clare, categorice au constituit excepții în istoria întîlnirilor dintre aceste echipe fruntașe ale fotbalului nostru. 2. Nadia Comăneci s-a născut la 12 noiembrie 1961.

D. ZAJARIA, LUPENI. Stadionul Giulești ar trebui să cuprindă numai 15 850 de spectatori. Este un lucru pe care trebuie să-l știți dv., dar, mai ales, organizatorii !

PETRU COJAN, HUNEDOARA. În Cupa cupelor : Steaua — Bayern 1—1 (la București), Bayern — Steaua 0—0 (la München). S-a calificat pentru turul următor Bayern, grație golului înscris la București, într-un meci pe care Steaua putea să-l cîștige.

NICOLAE ENACHE, BUCUREȘTI. În 1973, Ion Dumitru (Steaua) a fost desemnat cel mai bun fotbalist al anului.

DETAȘAMENTUL CLASEI a IV-a, ȘCOALA GENERALĂ, SATUL CRĂCIUNEȘTI, JUDEȚUL OLT. „În clasa noastră este o elevă, Ioana Gh. Bești, căreia

noi îi zicem „Nadia", fiind foarte talentată la gimnastică. Toți dorim ca ea să meargă la o școală specială, s-o vedem ca pe Nadia Comăneci, reprezentînd țara la marile concursuri internaționale. Noi, colegii de școală, nu i-am spus că vă scriem. Răspunsul pe care ni-l veți da — ce trebuie să facă ? — vrem să fie o surpriză pentru ea". Gestul dv. m-a impresionat ! C.J.E.F.S. Olt i-ar putea fi de ajutor în realizarea acestui vis frumos, în cazul cînd entuziasmul dv. este justificat. Îi doresc succes Ioanei !

ȘTEFAN NOROC, COMUNA TODIRENI. Cum văd, în materie de date fotbalistice, nu mergeți la... noroc... Într-adevăr, în finala C.M. de fotbal din 1974, dintre R.F. Germania și Olanda, Cruyff a deschis scorul în minutul... 1, din penalty. Breitner a egalat în același mod în min 28, iar Müller a înscris golul victoriei în min. 44. După pauză nu s-a mai marcat nimic.

VICTOR ORSA, BLAJ. La atletism, nu se omologhează numai recordurile realizate la J.O. sau la alte mari competiții. Nu se cere decît un singur lucru : concursul să fie public și, bineînțeles, să întrunească condițiile regulamentare. În rest, atleții au toată latitudinea să stabilească recorduri europene sau mondiale, care vor fi omologate ca atare.

N. RADU, PLOIEȘTI. Cel mai surprins sînt... eu. Vă voi răspunde prin scrisoare.

MATEI GROSU, BUZĂU. Nici la un concurs „Cine știe... cîștigă" nu mi s-ar pune atîtea întrebări : 20 ! Alegeți două-trei întrebări mai „arzătoare" pentru dv., pentru a vă putea răspunde în limitele acestei rubrici.

MARIN DOCHIU, PITEȘTI. Nu am o evidență care să cuprindă datele cerute de dv., de la începutul Diviziei A la fotbal și pînă astăzi. Dar, probabil că Dobrin deține recordul în materie, el debutînd în Divizia A la o vîrstă cînd alții joacă la pitici sau, cel mult, la juniori. Dobrin nu împlinise încă 15 ani !

Ilustrații : N. CLAUDIU